

Hofleverancier van Casteljalous

Buiten Frankrijk zal deze naam niet direct tot de verbeelding spreken maar binnen de grenzen van dit land van wijn en stokbrood kent bijna ieder blondeliefhebber deze fokker Alain Serieys.

Zijn naamsbekendheid heeft hij niet te danken aan de nationale keuring, waar hij toch regelmatig aan meedoet, maar meer aan het feit dat hij een van de hofleveranciers is van het stierenop-fokcentrum in Casteljalous. Maar daarover later meer.

Wilt u deze fokker eens bezoeken, dan moet u afreizen naar het département de Aveyron (12). Zoek op de kaart de plaats Rodez op en u bent aardig in de buurt. Erg bekend is de brug van Millau die ongeveer 80 km ten oosten hiervan ligt.

Hélène, Alain en Josette Serieys

Aveyron en les veaux d'Aveyron

Wie hier in Frankrijk het woord Aveyron uitspreekt, denkt direct aan koeien. De boeren hebben in de loop van de eeuwen precies gedaan wat ze moesten doen in een landschap wat sterk golvend is en op een gemiddelde hoogte van 800 m ligt. Geen plaats voor fruit of groentes, geen eenden voor de foie gras en weinig graan. Een en ander zal ook met het klimaat te maken hebben. In de zomer blijft het redelijk fris en blijft het gras groen, in de winter kan het aardig vriezen. Een van de koudste plaatsen in Frankrijk, Aurillac ligt dan ook niet ver uit de buurt.

In de loop van de decennia is er een markt ontwikkeld die bij de kenners in heel Frankrijk bekend is geworden onder de naam "les veaux d'Aveyron".

Zowel vrouwelijke als mannelijke dieren worden afgemest in de leeftijd van 6 tot 10 maanden. Ze wegen levend dan tussen de 350 en 450 kg. De dieren moeten tot het eind toe zogen en zijn nooit buiten geweest. Het rosé vlees werd aanvankelijk vooral in de streek verkocht. Nu worden de betere dieren levend naar Italië geëxporteerd, de mindere dieren worden in de streek geslacht, het vlees wordt eveneens verkocht naar Italië en aldaar aan de man gebracht in de supermarkten. Sinds kort heeft een grote supermarktketen in Frankrijk het vlees ook in de vitrine liggen.

Om dit soort dieren te fokken, moet het vee wat vroegrijp zijn en dat staat een beetje haaks op het Blonde d'Aquitaineras hetgeen van nature wat laatrijp is. Alain Serieys is dan ook in de streek een beetje atypisch, omdat hij ook echt een fokbeleid heeft.

Hoe is Alain met de Blondes begonnen?

Alain Serieys installeerde zich als boer in 1966 en had toen slechts 13 ha grond. 8 Jaar later kwam er een boerderij in de buurt vrij van 120 ha.

Samen met twee burens vormde hij een GAEC (juridische vorm om met meerdere een bedrijf te runnen) en huurde de grond.

Ze hadden melkvee, vleeschapen en vleeskoeien (kruisling). Toen hij met Josette trouwde in 1969, kreeg hij er 15 ha bij. Na de ontbinding van de GAEC in 1984 kocht hij de grond en bewerkte hij samen met zijn vrouw 68 ha. Op dat moment besloten ze met het melkvee en de schapen te stoppen en verder te gaan met het Blonderas. Waarom Blondes en geen Limousin- of Charolaiskoeien?

Het was zijn inseminator die hem op het spoor zette. De Blondfokkerij was toen erg in opkomst, daarbij bevielen de Limousins niet vanwege hun karakter en de Charolais niet vanwege de geboorteproblemen.

De eerste dieren werden in de buurt van Pau gekocht. Kwalitatief waren het matige dieren en daarbij waren ze vrij donker van kleur ... de lichte dieren waren of niet te koop of te duur !!! Bij de aankoop lette Alain, als een echte Aveyronnais wel goed op de breedte (ook het kruis) van de dieren en op de goede ruglijn. Op hetzelfde moment startte een fokker in de buurt van Montauban ook een Blondfokkerij, het was de heer Antoine, die later en nu nog steeds, aardig bekend werd in Frankrijk. Via hem kwam Alain in contact met fokkers als Albiac, Camaroque en Sylvestre. De eerste Blondestier werd via tussenkomst van de heer Laval van de Cerba gekocht bij de laatstgenoemde fokker. De stier heette Ulcère en was een zoon van de bekende

Orso

Pistache (zoon van Caramba). Vanaf dat moment werden ze lid van het stamboek en werden er meerdere, kwalitatief goede Blondes aangeschaft. Vaak werden er twee dieren verkocht om er een voor terug te kopen. Fokkers, min of meer bekend waar hij vrouwelijk vee kocht waren de drie voorheen genoemde en de fokkers Cordenos en Dijols.

De stierenkeuze

Dat er in de Blondfokkerij veel progressie is geboekt blijkt wel uit het feit dat Ulcère een stier was van ongeveer 155 cm op schofhoogte. Dat was in die tijd helemaal niet klein. (Als ik me niet vergis, woog Caramba, toen ze in Parijs tentoongesteld werd 950 kg !!)

Enkele andere stieren die de revue gepasserd zijn:

Angelo, geboren bij (natuurlijk) Bernardi. Deze Tanguy-zoon uit Femoiselle gaf maat en redelijk wat breedte door.

Bill, een Utiton (vader van Banco)-zoon werd gefokt door Sylvestre en gaf vooral maat. De volgende stier was Curieux, gefokt door de, helaas te vroeg overleden fokker Jean Albiac. Hieruit fokte Serieys o.a. Genois (RRJ*) Libertin (RRJ*) en Hardan (RRJ).

Neron werd geboren bij Cordenos. Deze kleinzoon van Fallou is o.a. de vader van Savarain (RRJ*) die later door Picard-Robin werd gekocht. Deze stier vererfde raskwaliteit, goede moederdieren, die erg solide waren. De Savarain-zoon Apolon is op zijn beurt de vader van Darling, een jonge stier die door Henk Stegeman in Casteljalous werd gekocht.

Wat recenter werd de stier Orso aangeschaft. Hij had de kwalificatie DRJ in het opfokcentrum. De producten waren erg regelmatig, werkzaam vee met maat, melk en weinig geboorteproblemen. Bekend is de dochter Titine, gekocht door de fokker Ribes en door hem tentoongesteld in Parijs. De Orso-zoon Accro was daar toen ook en werd bij de stieren tweede achter de bekende Aaron. Minder bekend, maar zeker niet minder indrukwekkend is Ukraine (zie foto). Een zoon van haar werd in Casteljalous gekocht door de naar Frankrijk geëmigreerde fokker Kunneman en onlangs werd een andere zoon van haar uit Uranus in Nederland geïmporteerd door de Roodheuvel b.v.

De volgende stier was Sultan. Zoon van de bekende Exploit, gaf kleine kalveren bij de geboorte, die flink uitgroeiden. De nakomelingen zijn fijn maar wat laatrijp, wel hebben ze allemaal dezelfde kleur (lichttarwe).

Uranus was een RRJ en werd gefokt door Boitin. Deze Robinson-zoon had in de moederlijn de bekende Bize van Guy Laonet.

Ukraine

Sultan

De prix élevage op de nationale keuring van 2010 in les

Herbiers ging naar de fokker Metais die de hele groep had opgebouwd uit een nakomeling van deze Bize! In Casteljalous werden er van Uranus drie zonen RRJ en één zoon RRJ*.

Station Raciale

Zoals ik in het begin van dit artikel al schreef, de familie Serieys is een van de hofleveranciers van dit opfokcentrum. In totaal hebben ze er 35 dieren geplaatst. Zeven daarvan zijn direct door Midatest gekocht. Vier stieren kregen het predikaat RRJ*, 8 RRJ, 2 DRJ, 6 DIF en 5 ESP. Eén stier is daar doodgegaan en twee stieren worden momenteel geëvalueerd.

In totaal hebben ze er zelf zeven gekocht in Casteljalous en nog eens drie die voorheen in dit centrum waren geveild.

De huidige boerderij

In 2005 is Alain met pensioen gegaan. Eigenlijk was dit een papierenkwestie, hij werkt gewoon door, maar het bedrijf staat nu op de naam van Josette en hun dochter Hélène. Zij installeerde zich in datzelfde jaar en voegde, via haar schoonouders 18 ha toe aan het totale grondoppervlak, wat het totaal brengt op 96 ha.

Daarvan is 6 ha kuilmals, 10 ha graanbouw (voor veevoer) en de rest weiland. In totaal hebben ze ongeveer 65 moederdieren. Gelukkig wordt de veestreek financieel wat meer ondersteund dan andere streken. Ook de "veaux d'Aveyron" draagt een flink steentje bij om het financieel rond te krijgen op de boerderij. Vandaar dat toch steeds bij de aanschaf van een nieuwe stier nauwkeurig wordt gelet op de bespiering. Wel moet gezegd worden, dat ze absoluut het Belgisch Blauwtype willen vermijden. Dat geeft alleen maar problemen en te vroegrijpe dieren. Dat hun keuzes toch niet zo slecht zijn bewijst het feit, dat het gemiddelde karkasgewicht van de afgemest koeien tussen de 550 en 570 kg ligt.

Inseminatie

De vaarzen worden geïnsemineerd. Vroeger kalfden die af op een leeftijd tussen de 30 en 36 maanden. Tegenwoordig is dat anders. Om meer kalveren te krijgen laten ze de vaarzen nu afkalven tussen de 26 en 32 maanden. Tussen de 6 en 8 maanden worden de kalveren gespeend op een gewicht van ongeveer 400 kg verkocht.

Tot slot

Als er een woord in me opkomt als ik aan deze familie denk, dan is het wel gastvrijheid. Mocht u ooit in de Aveyron komen en van plan zijn een bezoekje te brengen aan deze fokkerij in Barraqueville, dan zegt u maar dat u door mij gestuurd bent.

Zeker weten dat de koffie klaarstaat !!